

BRANDON
SANDERSON

Roman

STARSIGHT

New York Times'ta Çoksatınlar Listesinde

SKYWARD

— 2 —

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Steelheart Serisi

Steelheart

Firefight

Calamity

Skyward Serisi

Skyward

STARSIGHT

Orijinal adı: *Starsight*

© 2019, Dragonsteel Entertainment LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çevirenler: Funda Akkaya, Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: 2022 © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8021-66-0

Sertifika no: 44919

Kapak ve grafik uygulama: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Sti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad.

No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

**BRANDON
SANDERSON**

STARSIGHT

Çevirenler:

Funda Akkaya
Asena Çakmak Özdemir

STARSIGHT
Üstyapı Bölgesel C4 Yönetim Merkezi

Bana nasıl kısa ve öz olunacağını (ki bu genellikle öğrenmeyi başaramadığım bir şeydir) göstermeye çalışan harika arkadaş ve rol model Eric James Stone'a.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Gaz koluna asıldım; savaş gemimle son sürat yıkıcıların ve patlamaların arasına daldım. Üstümde uzayın muhteşem enginliği uzanıyordu. Bu sonsuz karanlığın yanında hem gezegenler hem de savaş gemileri küçücük ve anlamsız kalıyordu.

Fakat bu küçük savaş gemileri, beni öldürmek için canla başla mücadele ediyordu.

Ben ise manevralar yaparak onlardan kaçıyor, gemimle daireler çiziyor ve her dönüşün ortasında hızımı azaltıyordum. Dönüşlerimi tamamlar tamamlamaz yeniden hızımı artırdım ve peşimde olan üç gemiden kurtulmak için süratle yönümü değiştirdim.

Uzayda savaşmak, atmosferde savaşmaktan epey farklıdır. Her şeyden önce kanatlar işe yaramaz. Havanın olmaması demek hava akımının da olmaması demektir; dolayısıyla gemi, hava akımının yardımını olmadan hareket etmeye çalışır. Uzayda aslında gerçekten uçmazsınız ya da düşmezsiniz.

Bir dönüş daha yaptım ve ana savaş meydanına geri

dönme için harekete geçtim. Ne yazık ki atmosferde yaptığımız etkileyici manevralar, uzayda sıradan bir hal alıyordu. Son altı aydır uzay boşluğunda savaşmak yeni beceriler geliştirmemi sağlamıştı.

“Spensa” dedi telsizden hayat dolu bir erkek sesi, “aşırı mantıksız hareketler yaptığında seni uyarmamı istemiştin, hatırlıyor musun?”

“Hayır” dedim ve sağa doğru bir kaçış manevrası yaptım. Arkadan gelen yıkıcılar, kanopimin tavanını ıskalayıp geçti. “Buna benzer bir şey söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Bu konu hakkında sonra konuşabilir miyiz, demiştin.”

Tekrar bir kaçış manevrası yaptım. Kahretsin! Bu pilotsuz savaş gemileri, it dalaşında gittikçe daha başarılı mı oluyorlardı yoksa ben mi artık eskisi kadar becerikli değildim?

“Sen konuşmanı bitirdiğinde teknik olarak ‘sonra’ oldu zaten” diye devam etti Çenesi Düşük; yani gemim M-Bot’un yapay zekâsı. “Fakat insanlar ‘sonra’ kelimesini aslında ‘kronolojik olarak içinde buldukları andan sonraki herhangi bir an’ı ifade etmek için kullanmazlar. Genellikle ‘bu andan sonra kendileri için daha uygun olan herhangi bir zaman’ı kastetmek için kullanırlar” diye ekledi.

Krell’lerin pilotsuz savaş gemileri etrafımızı sardı; ana savaş alanına gitmeme engel olmaya çalışıyorlardı.

“Sence şu an uygun bir zaman mı?” diye sordum.

“Neden uygun olmasın ki?” dedi M-Bot.

“Çünkü savaşın tam ortasındayız!” dedim.

“Bence ölüm kalım anı, tam olarak, aşırı mantıksız davranıp davranmadığını bilmek istediğin zamandır” dedi.

Savaş gemimin benimle konuşmadığı zamanları iyi hatırlıyordum; M-Bot'un onarımına yardımcı olmadan önceydi. Onun kişiliği, hâlâ çözemediğimiz o eski teknolojinin bir parçasıydı. Acaba bütün ileri teknoloji yapay zekâlar mı böyle küstahtı yoksa sadece benimki mi böyleydi, diye merak eder dururdum.

"Spensa, bu pilotsuz Krell gemilerini arkadaşlarının yanına götürecektin, unuttun mu?" diye sordu M-Bot.

Krell'lerin bizi yok etme girişimini püskürteli altı ay olmuştu. Elde ettiğimiz zaferle birlikte bazı önemli gerçekler öğrenmiştik. "Krell" dediğimiz düşmanın, aslında benim halkımı insan uygarlığı için bir hapisane ve doğal bir sığınak olan gezegenimiz Detritus'a hapsetme görevi edinmiş bir grup uzaylı olduğunu keşfettik. Krell'ler, Üstyapı adında büyük bir galaktik hükümete karşı sorumluydular.

Bizimle savaşmak için uzaktan kumandalı pilotsuz savaş gemileri kullanıyorlardı; bu gemiler, uzaklarda yaşayan uzaylılar tarafından ve ışıktan hızlı iletişimle kontrol ediliyorlardı. Bir savaş gemisinin kendi kendini kumanda etmesi galaksi yasalarına aykırı olduğu için bu pilotsuz savaş gemileri asla yapay zekâlar tarafından kullanılmazlardı. M-Bot'un bile kendi başına bir şeyler yapması ciddi şekilde sınırlandırılmıştı. Ayrıca, Üstyapı'nın çok korktuğu bir şey vardı; o da ışıktan hızlı iletişimin gerçekleştiği uzayda bazı şeyleri idrak edebilme yeteneği olan insanlar. Bu insanlara *cytonic* deniliyordu.

Yani benim gibi insanlardı bunlar.

Benim kim olduğumu biliyorlardı ve benden nefret ediyorlardı. Krell'lerin uzaktan kumandalı savaş gemileri

özellikle beni hedef alıyordu; biz ise bu durumdan faydalanabilirdik. Daha doğrusu bu durumdan *faydalanmalıydık*. Bugünkü savaş öncesi bilgilendirme toplantısında diğer pilotları, cesur bir plan uygulama konusunda gönulsüzce ikna etmiştim. Kol düzeninden sıyrılıp düşman gemilerini etrafımda toplayacak sonra da onları peşime takıp ekibe doğru götürecektim. Böylece arkadaşlarım, düşman gemileri bana odaklanmışken onları tek tek vura caktı.

Bu iyi bir plandı. Ben de planı sonuna kadar uygulamıştım.

Ama şimdi başka bir şey denemek istiyordum.

Hızımı artırdım, düşman gemilerinden süratle uzaklaştım. M-Bot, Krell gemilerinden daha hızlıydı ve manevra kabiliyeti daha yüksekti; benim gemimin en büyük avantajlarından biri kendini paramparça etmeden yüksek hızda atmosferde manevra yapabilmesiydi. Fakat burada, yani uzayda, durum öyle değildi; düşman gemileri daha iyi iş çıkarıyordu.

Detritus'a doğru pike yaparken peşime bir sürü düşman gemisi takıldı. Gezegenim, kadim metal platformlardan oluşan ve her biri silahlı katmanlar tarafından korunuyordu. Altı ay önceki zaferden sonra Krell'leri gezegenimizden uzaklaştırıp bu tabakalardan da öteye püskürtmüştük. Düşmanla uzayda savaşmak ve onları Detritus'a yaklaştırmamak şu anki uzun vadeli stratejimizdi.

Onları gezegenden uzak tutmak, arkadaşım Rodge'un da dahil olduğu mühendislerimize, metal platformlar ve silahları üzerinde kontrol sağlama imkânı vermişti. Nihayet, bu platformlar gezegenimizi düşman saldırılarının

dan koruyacaktı. Gerçi şimdilik bu savunma platformlarının çoğu hâlâ kendi kendine işliyordu; dolayısıyla onlar da bizim için en az düşman kadar tehlikeliydi.

Krell gemileri peşimdeydi; arkadaşlarımla düşman gemileriyle çarpıştığı alana gitmeme engel olmak istiyorlardı. Beni tek başına bırakma taktiği uyguluyorlardı; akılları sıra tek kalınca tehlikesiz olacaktım.

“Geri dönüp planı takip etmeyeceğiz, değil mi?” diye sordu M-Bot. “Onlarla tek başına mücadele etmeye çalışacaksın” diye ekledi.

Cevap vermedim.

“Jorgen çok kızacak” dedi M-Bot. “Bu arada, peşindeki düşman gemileri seni belirli bir yere götürmeye çalışıyor; o yeri şu an monitörde gösteriyorum. Analizlerime göre seni pusuya düşürecekler.”

“Teşekkürler” dedim.

“İnfilak etmeyeyim diye seni uyarmaya çalışıyorum. Ayrıca ikimiz de ölürsek sana musallat olabilirim” dedi M-Bot.

“Bana musallat mı olacaksın? Sen bir robotsun. Kaldı ki ben de ölmüş olacağım, değil mi?” dedim.

“Benim robot ruhum senin cesedine musallat olacak” dedi M-Bot.

“Nasıl olacakmış o?” diye sordum.

“Spensa, hayaletler gerçek değildir” dedi bıkkın bir şekilde. “Uçmak yerine neden böyle şeyler için endişeleniyorsun ki? Doğrusu insanların dikkati çok kolay dağılıyor” diye ekledi.

O sırada pusuyu fark ettim; küçük bir Krell grubu, kadim platformların silah menzillerinin erişemeyeceği ko-

caman bir metalin arkasına saklanmışlardı. Onlara doğru yaklaşınca gizlendikleri yerden çıktılar ve hızla bana doğru gelmeye başladılar. Fakat ben hazırlıkliydim. Kollarımı gevşettim, bilinçaltımın devreye girmesini sağladım. Transa geçtim, etrafı dinlemeye koyuldum.

Sadece kulaklarımla dinlemiyordum.

Uzaktan kumandalı pilotsuz savaş gemileri, birçok durumda Krell'lerin işine yarıyordu. Detritus halkını zapt etmek için onları kolayca gözden çıkarıyorlardı. Fakat uzay savaşlarındaki muazzam uzaklıklar, bu savaş gemilerini kontrol etmek için Krell'leri ışıktan hızlı iletişim kullanmaya zorluyordu. Bu gemilerin pilotlarının epey uzakta bulunduğunu düşünüyordum; söz konusu pilotlar, Detritus'un yakınlarındaki Krell istasyonunda olsalar bile telsiz iletişiminin gecikmeli durumu göz önüne alındığında Krell'lerin pilotsuz gemileri, savaşın ortasında aldığı talimatı uygulamada çok yavaş kalırdı. İşte bu yüzden ışıktan hızlı iletişim gerekliydi.

Bu iletişimin tek bir kusuru vardı: Onların verdikleri talimatları duyabiliyordum.

Nedense anlayamıyordum; ışıktan hızlı iletişimin çıktığı yeri dinleyebiliyordum. Ben bu yere yokyer diyordum; orası, bizim fizik kurallarımızın işlemediği başka bir boyuttu. Orayı duyabiliyordum ve ara sıra da idrak edebiliyordum; orada yaşayan yaratıkların beni izlediğini görebiliyordum.

Altı ay önceki o büyük savaşta yokyere girmeyi başarmış ve göz açıp kapayıncaya kadar gemimi oradan ışınlamıştım. Hâlâ güçlerimin farkında değildim. O günden sonra tekrar ışınlanamamıştım ama içimde var olan

şey her neyse onu kontrol edebilmeyi ve onu kullanarak savaşabilmeyi öğrenmiştim.

Sezgilerimin beni kontrol etmesine izin verdim ve gemimle karmaşık kaçış manevraları yapmaya başladım. Savaş için eğitilmiş reflekslerim, pilotsuz Krell gemilerinin talimatlarını duyma kabiliyetimle birleşti; gemimi bilinçli emirler olmadan hareket ettiriyordum.

Cytonic yeteneğim bana atalarımın geçmişti. Atalarım bu kabiliyeti, eski savaş gemilerini galakside hareket ettirmek için kullanmışlardı. Babamda da bu yetenek vardı fakat düşman bunu kendi çıkarı için kullanmış ve onun ölümüne sebep olmuştu. Ben ise bu yeteneği hayatta kalmak için kullanıyordum.

Krell'lerden önce harekete geçiyordum; onların aldığı emirlere karşı tepki veriyordum hatta onların savaş gemilerinden daha hızlı hareket ediyordum. Krell'ler saldırıya geçtiklerinde ise ben çoktan yok edicilerin arasından sıyrılmış, TMD silahımı ateşlemiş ve etrafımdaki düşman gemilerinin kalkanlarını ortadan kaldırmış oluyordum.

Pür dikkat odaklanmış haldeyken TMD silahının benim kalkanımı da ortadan kaldırmış olmasına takılmıyordum. Umurumda bile olmuyordu.

Işın mızrağımı ateşledim; enerjiden oluşan bu halat, düşman gemilerinden birine isabet etti. Hızımızdaki farklılıktan yararlanarak düşman gemisiyle birlikte bir dönüş yaptım ve bir yığın savunmasız Krell gemisinin arkasına geçtim.

İki gemiyi yok ederken etraf ışık ve kıvılcımlarla doldu. Geri kalan Krell gemileri, büyükannemin hikâyelerinden

birinde geçen kurt görmüş köylüler gibi dağıldı. Gözüme kestirdiğim iki Krell gemisine yıkıcılarla saldırınca düşmana kurduğum tuzak bir kaosa dönüştü. Gemilerden biri infilak ederken ben, diğer gemilere verilen emirleri takip ediyordum.

“Beni her defasında şaşırtıyorsun” dedi M-Bot alçak sesle. “Verileri benden de hızlı işliyorsun. Neredeyse bir robota benziyorsun” diye ekledi.

Dişlerimi sıktım, gemimle viril hareketi yaptım ve tek başına kalmış bir düşman gemisini hedef aldım.

“Bu arada, robota benziyorsun derken sana iltifat ediyordum. İnsanlara laf etmiyorum. Aksine onların kırılğan, duygusal olarak değişken ve mantıksız tabiatlarını epey çekici buluyorum” dedi M-Bot.

Düşman gemisini imha ettim; yok olurken etrafa saçtığı alevlerin ışığı gemime yansıdı. Sonra iki Krell gemisinin bana gönderdiği yok edicilerin arasından sıyrıldım. Düşman gemilerinin pilotları olmamasına rağmen bir yanım onlar için üzülüyordu çünkü bana karşı savaşmaya çalışıyorlardı; durdurulamayan ve bilinmeyen bir güç, oyunu aynı kurallarla oynamıyordu.

“İnsanları bu şekilde görmemin nedeni muhtemelen böyle programlanmış olmam. Ama hey, bu durum yeni yumurtlamış bir anne kuşu, tüysüz eciş bücüş yavrularını sevmeye programlayan içgüdüden farksız, değil mi?” diye devam etti M-Bot.

Robota benziyorsun, demişti bana.

Zikzaklar çizdim, kaçış manevraları yaptım ve düşman gemilerini yok ettim. Mükemmel değildim; arada sırada hatalarımı telafi ediyordum ve fırlattığım yıkıcıla-

rın çoğu düşman gemilerini ıskalyordu. Fakat benim bir avantajım vardı.

Üstyapı ve emrindeki Krell'ler ben ve babam gibi insanları takip etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Onların gemileri, çok iyi uçan ya da manevralarına çok çabuk karşılık veren pilotların daima peşine düşerdi. Yeteneğimdeki bir zayıflıktan istifade ederek, babama yaptıkları gibi zihnimi kontrol etmeyi denemişlerdi. Neyse ki benim M-Bot'um vardı. M-Bot'un ileri teknoloji kalkanı, zihin kontrolü saldırısını püskürtürken bir yandan da düşman emirlerini duymamı sağlamıştı.

Tüm bunlar akla tek bir ürkütücü soru getiriyordu:

Neydim ben?

“Kalkanımızı tekrar aktif hale getirirsen kendimi daha rahat hissedeceğim” dedi M-Bot.

“Bunun için vaktim yok” dedim. Kalkanı yeniden etkin hale getirmek otuz saniyemi alacaktı çünkü.

Ana savaş meydanına yöneldim; kafamdaki planı gerçekleştirmek istiyordum. Ama onun yerine ani bir dönüş yaptım, sonra hızımı artırdım ve düşman gemilerine doğru son sürat harekete geçtim. Yerçekimi kondansatörleri, g-kuvvetinin büyük bir kısmını engelledi ve böylece çok fazla hırpalanmadım fakat yine de koltuğuma yapışmıştım; derimin gerildiğini ve vücudumun ağırlaştığını hissedebiliyordum. Büyük g-kuvvetlerine maruz kaldığımda, bir saniyede yüz yaş yaşlanmış gibi hissederdim.

Kendimi toparladım ve Krell gemilerine ateş açtım. Tuhaf kabiliyetlerimi sonuna kadar kullandım. Bir Krell yıkıcısı, kanopimi sıyırıp geçti; yıkıcı o kadar parlaktı ki gözümü aldı.

“Spensa” dedi M-Bot. “Hem Jorgen hem de Cobb söylenip duruyor. Düşmanın dikkatini dağıtmamı söylediğini biliyorum ama...”

“Dikkatlerini dağıtmaya devam et” dedim.

“Emre boyun eğen bir iç çekiş” dedi M-Bot.

Loop hareketi yaparak bir düşman gemisinin peşine düştüm. “Sen az önce emre boyun eğen bir iç çekiş mi dedin?” diye sordum.

“İnsanların sözel olmayan iletişimlerinin kolayca yanlış yorumlanabileceğini düşünüyorum” dedi M-Bot. “Dolayısıyla ben de bu tür iletişimi söze dökerek daha anlaşılır olmanın yollarını deniyorum” diye ekledi.

“Sence bu yaptığın saçma değil mi?” diye sordum.

“Kesinlikle değil. Kibirli bir şekilde göz devirme” dedi M-Bot.

Yıkıcılar dört bir yanımdan vızır vızır geçiyordu fakat buna rağmen iki Krell gemisini vurmaya başladım. Bu gemileri yıkıcılarımla hedef aldığım sırada bir şeylerin belirdiğini gördüm; bu şeyler kanopime yansıyor. Göz alan bir avuç beyaz ışık ki bunlar göze benziyordu, bana bakıyordu. Ne zaman yeteneklerimi sonuna kadar kullansam yokyerden bir şeyler beliriyor ve beni izliyordu.

Bu şeylerin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ben onlara *göz* diyordum. Ama onlardaki büyük nefret ve öfkeyi de *hissedebiliyordum*. Nasıl oluyorsa her şey birbiriyle bağlantılı geliyordu: Yokyeri görme ve duyma yeteneğim, beni o yerden izleyen gözler ve sadece bir kez kullanmayı başardığım ışınlanma gücüm.

Bu mekanizmayı kullandığım zaman neler hissettiğimi daha dün gibi hatırlıyordum. Ölümün kıyısındaydım;

büyük bir patlamanın ortasıındaydım. İşte o an nasıl olduysa ışınlanma mekanizmasını aktif hale getirmiştim.

Işınlanma kabiliyetimi geliştirebilseydim halkımı Detritus'tan kurtarırdım. Bu güç sayesinde Krell'lerden sonsuza kadar kurtulabilirdik. Böylece kendimi zorladım.

Işınlanma mekanizmasını aktif hale en son getirdiğimde hayatta kalma mücadelesi veriyordum. Aynı duyguları tekrar hissedebilseydim...

Pike yaptım, sağ elim kontrol küresinde sol elim ise gaz kolundaydı. Üç Krell gemisi peşimdeydi fakat bana fırlattıkları yıkıcılardan gemimle bir açı yaparak kurtuldum. Gaz koluna asıldım ve aklım yine yokyere gitti.

Gözler belirmeye ve kanopime yansımaya devam ediyordu; sanki pilot koltuğumun arkasında bir şeyler beni gözetliyordu. Bunlar bembeyaz ışıklardı, yıldızlara benziyorlardı fakat farkındalıkları olan şeylerdi; art niyetli onlarca parlak nokta... Az da olsa onların alanlarına girerek bu şeylere görünür hale gelmişim.

Bu gözler sinirimi bozuyordu. Bu güç karşısında büyülenip aynı zamanda ondan nasıl korkabiliyordum? Mağaralardaki kocaman bir uçurumun kıyısında dururken hissedilen korkuya benziyordu bu; bir adım daha atsanız o sonsuz karanlığa düşecekmişsiniz gibi...

“Spensa!” dedi M-Bot. “Yeni bir gemi geliyor!”

Trans halinden çıktım ve gözler birden kayboldu. M-Bot, gördüğü gemiyi bana göstermek için kumanda panelindeki ekranı kullandı. Bu yeni bir savaş gemisiydi; simsiyah gökyüzünde kolayca seçilemiyordu, gökyüzünün karanlığında gizlenen diğer düşman gemilerinin olduğu yerden çıkıvermişti. Parlaktı, daire şeklindeydi ve uza-

yın siyahıyla aynı renkteydi. Normal Krell gemilerinden daha ufaktı ama kanopisi diğerlerine göre daha büyüktü.

Bu yeni siyah gemiler sekiz ay önce çıkmaya başlamıştı, yani Krell'lerin bizim üssümüzü bombalamaya çalıştıkları günlerde. O zamanlar bu yeni gemilerle ne yapmaya çalıştıklarını anlamamıştık ama artık biliyorduk.

Bu siyah geminin aldığı emirleri duyamıyordum çünkü bu gemiye emir verilmiyordu. Bu tür gemiler uzaktan kontrol edilmiyorlardı. İçinde gerçek uzaylı pilotlar vardı. Bu gemileri genellikle en iyi düşman pilotları kullanıyordu.

Savaş şimdi daha da ilginç bir hal alıyordu.

“BİR KAHRAMAN İMTİHANLARINI SEÇMEZ.”

Spensa hayatı boyunca pilot olmayı hayal eder. Gökyüzüne ulaşmayı başarır ama onun gibi bir kahraman olmayı hayal ettiği babası hakkında öğrendiği gerçekler yıkıcıdır. Genç kız, bu hikâyede anlatılandan fazlası olduğuna emindir.

Tıpkı o yıldız gemisinde babasına her ne olursa kendi başına da gelebileceğinden emin olduğu gibi. Gezegeninin koruyucu kabuğunun dışına çıktığında yıldızları duyar ve bu, kelimenin tam anlamıyla onu dehşete düşürür.

Spensa'nın kendisi ve galaksinin kalani hakkında öğrendikleri her şeyi değiştirecektir.

New York Times çoksatan yazarı Brandon Sanderson, *Skyward*'la başladığı, geleceği için savaşan bir genç kızın insanlığın kaderini değiştirecek sırlarla dolu hikâyesine devam ediyor.

